

Sarah Morgan

Dromen in de ochtendzon

Vertaling Anne-Marie Martens

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2017 Sarah Morgan
Oorspronkelijke titel: *New York, Actually*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2018 HarperCollins Holland
Vertaling: Anne-Marie Martens
Omslagontwerp: zero-media.net, München
Omslagbeeld: © Stocksky; Getty Images; FinePic*
Zetwerk: Mat-Zet B.V.
Druk: CPI Black Print, Barcelona, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 2031 0
ISBN 978 94 025 3678 2 (e-book)
NUR 302
Eerste druk in deze editie april 2026

Originele uitgave verschenen bij HQN Books®, Toronto, Canada.
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Elk ongeoorloofd gebruik van deze publicatie om generatieve kunstmatige-intelligentietechnologieën (AI-technologieën) te trainen is uitdrukkelijk verboden. De exclusieve rechten van de auteur en de uitgever worden hierbij niet beperkt. HarperCollins maakt tevens gebruik van de rechten onder Artikel 4(3) van de Digital Single Market Directive 2019/79 en het uitvoeren van tekst- en datamining op deze publicatie is niet toegestaan.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Hoofdstuk 1

Beste Aggie, ik heb mijn vriendin een duur koffiezetapparaat voor haar verjaardag gegeven. Eerst hilde ze en toen heeft ze het verkocht op eBay. Ik begrijp vrouwen niet.

Vriendelijke groet, Cafeïnevrij.

Beste Cafeïnevrij, wat je je in een relatie vooral altijd moet afvragen, is wat je partner wil. Wat maakt hem of haar gelukkig? Zonder van alle details op de hoogte te zijn kan ik onmogelijk zeggen waarom je vriendin precies hilde en waarom ze het koffiezetapparaat heeft verkocht, maar de eerste vraag die in me opkomt is: drinkt je vriendin koffie?

Molly hield op met typen en keek even naar het bed. ‘Ben je wakker? Moet je deze horen. Het is zo klaar als een klontje dat hij een koffiedrinker is en dat het cadeau eigenlijk voor hemzelf was. Waarom doen mannen dat toch? Wat bof ik toch met jou. Natuurlijk zou ik je moeten vermoorden als je ooit mijn koffiezetapparaat op eBay verkocht, maar dat is niet het advies dat ik online ga zetten.’

Het grote lijf op het bed bewoog niet, maar dat was niet verbazingwekkend na alle lichaamsbeweging die ze de vorige dag

allebei hadden gehad. Van de uren die ze in elkaars gezelschap hadden doorgebracht, was ze bezweet en uitgeput geraakt. De pijn in haar lichaam herinnerde haar eraan dat, hoewel haar conditie was verbeterd sinds ze hem kende, hij nog steeds meer uithoudingsvermogen had dan zij. Zijn tomeloze energie was een van de vele dingen aan hem die ze bewonderde. Wanneer ze in de verleiding was om niet te gaan sporten, hoefde hij haar maar één blik toe te werpen om haar naar haar hardloopschoenen te doen grijpen. Hij was de reden waarom ze was afgevalen sinds haar verhuizing naar New York, drie jaar geleden. Soms herkende ze zichzelf nauwelijks als ze in de spiegel keek.

Ze zag er slanker en strakker uit. En het mooiste was dat ze er gelukkig uitzag. Als er nu iemand uit haar oude leven binnenkwam, zou die persoon haar waarschijnlijk niet herkennen.

Niet dat de kans groot was dat er iemand van vroeger ineens voor haar deur zou staan. Ze was drie jaar verder en had de reputatieschade uiteindelijk weten te herstellen. Wat haar werk betrof, was ze er weer helemaal bovenop. Maar op het persoonlijke vlak? Toen ze nog een keer naar het bed keek, smolt ze weer. Ze had zich niet kunnen voorstellen dat ze ooit weer close met iemand zou worden, zeker niet zo close dat ze hem in haar leven en haar huis zou toelaten, laat staan in haar hart. En toch was ze verliefd.

Ze stond zichzelf toe even naar de perfecte contouren van zijn atletische lichaam te blijven kijken voordat ze zich weer op haar e-mail concentreerde. Ze bofte maar dat er zo veel mannen waren die vrouwen probeerden te begrijpen. Anders zou ze geen werk meer hebben.

Haar blog Ask a Girl trok een groot aantal bezoekers en dat had weer de aandacht van een uitgever getrokken. Haar eerste boek, *Mate for Life, Tools for Meeting Your Perfect Life*

Partner, had in de Verenigde Staten en het Verenigd Koninkrijk op de bestsellerlijsten gestaan. En dat had weer geleid tot een deal voor een tweede boek. Alles had ze geschreven onder haar pseudoniem Aggie, wat haar zowel anonimiteit als financiële zekerheid gaf. Ze had een fortuin verdiend aan een onfortuinlijke situatie. Nou ja, misschien niet echt een fortuin, maar voldoende om op een prettige manier in New York te kunnen wonen en niet met de staart tussen de benen terug te hoeven naar Londen. Ze had afscheid genomen van het ene leven en was aan een nieuw leven begonnen, zoals een slang bij het vervellen uit zijn oude huid kruipt.

Uiteindelijk had ze haar verleden echt achter zich kunnen laten. En ze zorgde ervoor nooit in haar achteruitkijkspiegel te kijken.

Nadat ze zich tevreden nog wat behaaglijker in haar lievelingsstoel had genesteld, concentreerde ze zich weer op haar laptop.

‘Oké, Cafeïnevrij, laat me je uitleggen waar je de mist in bent gegaan.’

Ze begon weer te typen.

Een vrouw wil een man die haar begrijpt, en uit een cadeau moet dat begrip blijken. Het gaat niet om wat het heeft gekost, maar om het gevoel. Kies iets waaruit blijkt dat je haar kent, en dat je naar haar luistert. Kies iets –

‘En nu komt het belangrijkste, Cafeïnevrij, dus let goed op,’ mompelde ze.

– iets wat niemand anders voor haar zou kopen omdat niemand haar zo goed kent als jij. Als je dat doet, garandeer ik je dat je vriendin die verjaardag nooit zal vergeten. En jou ook niet.

Ervan overtuigd dat als de man haar advies opvolgde, hij een redelijke kans had om de vrouw van wie hij hield blij te maken, pakte ze haar glas gefilterd water en keek op haar laptop hoe laat het was. Tijd om te gaan hardlopen, zoals ze iedere ochtend deed. En ze was niet van plan dat in haar eentje te gaan doen. Hoe druk haar werkdag ook was, dit was de tijd die ze altijd samen doorbrachten.

Resoluut klapte ze haar computer dicht. Toen ze opstond en zich uitrekte, voelde ze soepele zijde langs haar huid strijken. Ze had een uur zitten typen zonder echt te bewegen en haar nek deed pijn. Er lag nog een berg vragen om raad op haar te wachten, maar daar zou ze zich later wel mee bezighouden.

Ze keek naar buiten, waar het donker langzaam plaatsmaakte voor de eerste zonneschijn. Heel even bestond het uitzicht uit gouden strepen en de glinstering van glas. Het was een stad van baanbrekende en tot de hemel reikende mogelijkheden, waarvan de donkerdere kant werd gemaskeerd door de zonnestralen.

Iedere andere stad zou om deze tijd aan het wakker worden zijn, maar dit was New York. Je kon niet wakker worden als je niet had geslapen.

Snel verwisselde ze haar pyjama voor een zacht T-shirt, een lycra legging en donkerpaarse hardloopschoenen. Op het laatste moment voegde ze er een sweatshirt aan toe omdat het aan het begin van het voorjaar 's morgens behoorlijk fris kon zijn.

Ze deed haar haar in een losse paardenstaart en pakte een fles water.

Op het bed viel nog steeds geen enkele beweging te bespeuren. Hij lag roerloos en met gesloten ogen te midden van het beddengoed.

'Hé, knapperd.' Vrolijk stootte ze hem aan. 'Heb ik je gisteren eindelijk weten uit te putten? Dat is een unicum.' Hij was in

de kracht van zijn leven. Superfit en ontzettend aantrekkelijk. Als ze samen door het park renden, werden er jaloerse blikken in hun richting geworpen en dan was ze apetrots omdat zij de-gene was met wie hij mee naar huis ging.

In een wereld waarin het bijna onmogelijk was om de juiste persoon te vinden, had ze iemand gevonden die beschermend, loyaal en lief was. En hij was helemaal van haar. Diep in haar hart wist ze dat ze van hem op aan kon. Ze wist dat hij, ook zonder trouwbeloften, van haar zou houden in tijden van ziekte en gezondheid, in armoede en rijkdom, op goede en kwade dagen.

Ze was een gigantische bofkont. Wat ze samen hadden, kende niet de stress en de problemen waar zo veel relaties last van hadden. Wat ze samen hadden, was perfect.

Met een hart vol liefde keek ze naar hem toen hij ten slotte gaapte en zich langzaam uitrekte.

Donkere ogen zochten de hare.

‘Jij,’ zei ze, ‘bent waanzinnig knap en alles waar ik ooit naar heb verlangd in een man. Heb ik dat wel vaak genoeg tegen je gezegd?’

Toen hij kwispelstaartend van het bed sprong, klaar om tot actie over te gaan, liet ze zich op haar knieën vallen om hem te knuffelen.

‘Goedemorgen, Valentine. Hoe voelt de liefste hond van de hele wereld zich vandaag?’

De dalmatiër blafte en likte haar gezicht, waar ze om moest lachen.

Er brak een nieuwe dag aan in New York City en ze was er helemaal klaar voor.

‘Begrijp ik het goed? Wil je een hond lenen en die gebruiken om in contact te komen met een hondenliefhebster? Vind je dat niet gênant?’

‘Nee.’ Zonder zich iets aan te trekken van de afkeuring van zijn zus verwijderde Daniel zorgvuldig een hondenhaar van zijn pak. ‘En ik snap niet wat dat met mijn verzoek te maken heeft.’

Hij dacht aan het meisje in het park, met haar eindeloos lange benen en die sluke donkere paardenstaart die tijdens het hardlopen als de slinger van een klok langs haar rug zwaaide. Sinds de dag waarop hij haar voor het eerst met haar voor haar uit springende hond had gezien op een van de vele lommerrijke paden die door Central Park kronkelden, was hij smoorverliefd. Zijn belangstelling ging niet alleen uit naar haar haren en die ongelooflijke benen, maar vooral naar het zelfvertrouwen dat ze uitstraalde. Voor hem was zelfvertrouwen heel aantrekkelijk en deze vrouw zag eruit alsof het haar daar niet bepaald aan ontbrak.

Hij had het altijd fijn gevonden om ’s morgens vroeg te gaan hardlopen. De laatste tijd had het echter een nieuwe dimensie gekregen. Hij was begonnen met op dezelfde tijd te gaan als zij, ook al betekende het dat hij wat later op kantoor kwam. Ondanks die opofferingen van zijn kant had hij tot nu toe niet eens haar aandacht weten te trekken. Verbaasde hem dat? Ja. Waar het vrouwen betrof, had hij nooit erg zijn best hoeven doen. Vrouwen hadden de neiging aandacht aan hem te schenken. Maar het meisje in het park leek ongewoon bezig met hardlopen en haar hond, wat hem had doen besluiten dat het tijd werd om er een schepje bovenop te doen en zijn creativiteit in de strijd te gooien.

Eerst moest hij echter een van zijn zussen zien om te praten en tot dusverre zag dat er niet goed uit. Hij had gehoopt Harriet te treffen, maar in plaats daarvan had hij te maken met Floss, die veel moeilijker was.

Met half dichtgeknepen ogen en over elkaar geslagen armen

ging ze voor hem staan. ‘Zonder gekheid? Wil je net doen alsof je een hond hebt om een vrouw te versieren? Vind je dat niet geforceerd? Of oneerlijk?’

‘Het is niet oneerlijk. Ik ga niet beweren dat die hond van mij is. Ik laat hem alleen maar uit.’

‘Waardoor je de indruk wekt dat je van dieren houdt.’

‘Ik heb niets tegen dieren. Mag ik je eraan herinneren dat ik degene ben die vorige maand dat beest uit Harlem heeft gered? Eigenlijk zou hij prima zijn. Ik leen hem.’ Toen de deur openging en een energieke labrador de kamer binnensprintte, kromp hij ineem. Hij had niets tegen dieren zolang ze maar uit de buurt van zijn nette pak bleven. ‘Hij gaat toch niet tegen me op springen, hè?’

‘Wat ben je toch een hondenliefhebber.’ Fliss pakte de hond stevig bij zijn halsband. ‘Dit is Poppy. Harriet heeft haar in huis genomen. En let op het woordje “haar”. Het is een meisje, Daniel.’

‘Daarom vindt ze me zo onweerstaanbaar.’ Zijn lach onderdrukkend speelde hij met de oren van de hond. ‘Dag schoonheid. Wat zou je zeggen van een romantische wandeling in het park? Dan kunnen we samen naar de zonsopgang kijken.’

‘Ze heeft geen zin in een wandeling in het park. Of in wat dan ook. Je bent haar type niet. Ze heeft een zware tijd achter de rug, en van mensen wordt ze zenuwachtig, met name van mannen.’

‘Ik ben goed met zenuwachtige vrouwen. Maar als ik haar type niet ben, verbied haar dan alsjeblieft om blonde haren op mijn pak te smeren. Ik moet over een paar uur naar de rechtbank voor een slotpleidooi.’ Toen hij zijn telefoon voelde trillen, haalde hij die uit zijn zak en las het bericht. ‘De plicht roept. Ik moet gaan.’

‘Blijf je niet ontbijten? We hebben je in geen eeuwigheid gezien.’

‘Ik heb het druk. Half Manhattan heeft besloten te scheiden, lijkt het wel. Dus je hebt hier morgenochtend om zes uur een hond voor me klaarstaan?’

‘Dat een vrouw in haar eentje gaat hardlopen, betekent nog niet dat ze single is. Misschien is ze wel getrouwd.’

‘Ze is single.’

‘Nou en?’ Ze fronste haar voorhoofd. ‘Zelfs al is ze single, dan betekent dat nog niet dat ze een relatie wil. Ik vind het altijd mateloos irritant als mannen ervan uitgaan dat iedere single vrouw op een vent zit te wachten. Doe normaal.’

Hij keek zijn zus onderzoekend aan. ‘Met welk been ben je vanmorgen uit bed gestapt?’

‘Ik kan kiezen met welk been ik uit bed stap. Ik ben single.’

‘Leen me een hond, Fliss. En geen kleintje. Hij moet van een redelijk formaat zijn.’

‘En dan dacht ik nog wel dat je je zeker voelt in je eigen mannelijkheid. Zo’n grote, macho kerel. Durf je je niet met een klein hondje te vertonen? Is dat het?’

‘Nee.’ Omdat hij druk bezig was met het beantwoorden van het bericht, keek hij niet op. ‘De vrouw in wie ik geïnteresseerd ben, heeft een grote hond, dus ik heb er een nodig die het kan bijhouden. Ik wil het beest niet tijdens het hardlopen moeten vasthouden. Zelfs jij zult moeten toegeven dat dat er belachelijk uit zou zien, om maar niet te spreken van hoe vervelend het voor de hond zou zijn.’

‘O, allemachtig. Kijk eens even niet op die telefoon! Laat me je een tip geven, Daniel. Als je me om een gunst vraagt, geef me dan ten minste een klein beetje aandacht terwijl je dat doet. Even een blik van liefde en genegenheid.’

‘Je bent mijn zus. Ik regel gratis al je juridische zaken. Op die

manier toon ik liefde en genegenheid.’ Hij beantwoordde nog een e-mail. ‘Reageer niet zo overtrokken. Ik wil alleen maar één leuke hond. Van de soort waarvoor een vrouw blijft staan en wegs melt. De rest doe ik.’

‘Je houdt niet eens van honden.’

Hij fronste zijn wenkbrauwen. Hield hij van honden? Dat had hij zich nooit afgevraagd. Een hond was een complicatie en hij weerde het liefst alle complicaties uit zijn leven. ‘Dat ik geen hond heb, betekent nog niet dat ik niet van ze hou. In mijn leven heb ik gewoon geen tijd voor een hond.’

‘Dat is een smoes. Genoeg werkende mensen hebben een hond. Anders zouden Harriet en ik al failliet zijn. De Bark Rangers hebben een omzet van –’

‘Ik weet wat jullie omzet is. Ik ken alle cijfers van jullie balansen uit mijn hoofd. Dat is mijn taak.’

‘Je bent echtscheidingsadvocaat.’

‘Toch hou ik de vinger aan de pols van het bedrijf van mijn zussen. Weet je waarom? Omdat het een blijk van mijn liefde en genegenheid is. Weet je hoe ik het doe? Door honderd uur per week te werken. Dat is bijna geen leven voor een mens. En helemaal geen leven voor een hond. Mag ik je er bovendien op wijzen dat jullie sterk gestegen omzet voortvloeit uit jullie recente samenwerking met die veelbelovende conciërgeservice Urban Genie die ik via mijn vriend Matt heb geregeld? Geen dank.’

‘Soms ben je zo zelfingenomen dat ik je wel kan slaan.’

Hij glimlachte, maar keek nog steeds niet op. ‘Ga je me nu helpen of niet? Zo niet, dan vraag ik het aan Harry. Ik weet zeker dat ze ja zal zeggen.’

‘Ik ben Harry.’

Eindelijk hief hij zijn hoofd. Hij bekeek haar aandachtig, zich afvragend of hij zich had vergist. Toen schudde hij zijn hoofd. ‘Nee, jij bent Fliss.’

Het was een spelletje dat de tweelingzussen in hun jeugd talloze malen met hem hadden gespeeld. Wie van de tweeling? Maar hij had het altijd goed. Tot nu toe hadden ze hem nooit voor de gek kunnen houden.

Ze liet haar schouders hangen. ‘Hoe doe je dat toch?’

‘Jullie tweeën uit elkaar houden? Los van het feit dat jij bikkelhard bent, ben ik jullie grote broer. Ik heb hier achtentwintig jaar ervaring mee. Tot nu toe hebben jullie me nooit voor de gek kunnen houden.’

‘Ooit gaat het lukken.’

‘Vergeet dat maar. Als je echt voor Harriet wilt doorgaan, moet je je minder agressief gedragen. Probeer wat zachter te zijn. Zelfs toen jullie in de wieg lagen, was jij altijd degene die schreeuwde.’

‘Zachter?’ Haar stem klonk gevaarlijk scherp. ‘Moet ik zacht zijn? Wat is dat voor seksistische opmerking, vooral gezien het feit dat we allebei weten dat “zacht” niets oplevert?’

‘Het is niet seksistisch en ik zeg niet dat je zacht moet zijn. Ik geef je advies over hoe je een of andere arme sukkel zou kunnen wijsmaken dat je Harriet bent. Bij mij is dat overigens verspilde moeite.’ Toen de deur openging, keek hij op.

‘Het ontbijt is klaar. Ik heb je lievelingskostje gemaakt. Panenkoeken met knapperig spek.’ Met een dienblad in haar handen kwam Harriet de kamer binnen. Ze had hetzelfde gladde lichtblonde haar als haar zus, maar ze droeg het slordig opgestoken, alsof haar enige zorg was er geen last van te hebben. Fysiek waren ze niet uit elkaar te houden. Ze hadden hetzelfde fijne, hartvormige gezicht en dezelfde blauwe ogen. Maar qua aard hadden ze niet verschillender kunnen zijn. Harriet was kalm en bedachtzaam. Fliss was impulsief en fel. Harriet hield van yoga en pilates. De voorkeur van Fliss ging uit naar kickboksen en karate.

Toen Harriet de spanning in de lucht voelde, bleef ze staan en keek van de een naar de ander. ‘Hebben jullie nu al ruzie gehad?’

Hoe, vroeg Daniel zich af, konden drie kinderen van dezelfde ouders zo verschillend zijn? En hoe konden tweelingzussen die aan de buitenkant voor de meeste mensen niet te onderscheiden waren, vanbinnen geen enkele overeenkomst vertonen?

‘Wij? Ruzie? Dat hebben we nooit.’ Fliss’ stem droop van het sarcasme. ‘Je weet hoe dol ik op onze grote broer ben.’

‘Ik vind het vreselijk als jullie ruzie maken.’

Door de bezorgdheid in Harriets ogen ging hij zich schuldig voelen. Hij wisselde een blik met Fliss, een blik die ze in de loop der jaren ontelbare malen hadden gewisseld. Een stilzwijgende overeenkomst om de vijandelijkheden te staken tot Harriet de kamer uit was.

Ze hadden allemaal hun eigen manier van conflicthantering ontwikkeld. Harriet liep ervoor weg. Als kind had ze zich onder de tafel verstopt om zich te onttrekken aan de hooglopende ruzies die in hun jonge jaren deel hadden uitgemaakt van het gezinsleven. Eén keer had Daniel geprobeerd haar uit haar schuilplaats te slepen om haar uit de gevarezone te halen. Ze had daar gezeten met haar ogen dichtgeknepen en haar handen tegen haar oren gedrukt, alsof iets niet kunnen zien en horen betekende dat het niet gebeurde.

Bij de herinnering aan hoe geïrriteerd hij op dat moment was geweest, kreeg hij last van schuldgevoelens. Ze waren allemaal zo egocentrisch geweest, zijn ouders inclusief, dat geen van hen had begrepen wat er met Harriet aan de hand was. Dat was uiteindelijk in de grootst mogelijke openbaarheid duidelijk geworden en zelfs nu, twintig jaar later, kon hij niet terugdenken aan die avond op school zonder dat het zweet hem uitbrak.

Ogenschijnlijk was Harriet niet bepaald hard, maar Fliss en hij hadden ontdekt dat er verschillende soorten hardheid bestonden. Ondanks de indruk die Harriet wekte, was ze een vrouw van staal.

Hij keek naar haar terwijl ze het blad neerzette en er voorzichtig borden met eten en servetten af pakte. Servetten. Wie nam er nu de moeite servetten uit de kast te halen voor een eenvoudig ontbijt met familie?

Harriet nam die moeite. Ze was verantwoordelijk voor alle huiselijkheid in het appartement dat ze samen met haar tweelingzus bewoonde. Af en toe vroeg hij zich wel af of hij en Fliss nog met elkaar zouden omgaan als Harriet er niet was geweest.

Als kind was ze heel erg bezig geweest met haar poppen en haar poppenhuis. Met de ongevoeligheid van een achtjarige had hij dat afgedaan als typisch iets voor een meisje, maar nu hij erop terugkeek, zag hij dat ze iets aan het creëren was geweest wat ze niet had gehad, dat ze zich had vastgeklampt aan haar eigen beeld van thuis en gezin waar de werkelijkheid was tekortgeschoten. Ze had enig houvast gevonden in haar eigen wereldje, terwijl Fliss en hij op andere manieren hadden getracht te ontkomen aan de problemen en het steeds wisselende emotionele landschap van het huwelijk van hun ouders.

Toen Harriet en Fliss naar het appartement verhuisden, was Harriet degene geweest die het gezellig had gemaakt. Ze had de muren zonnig geel geverfd en had voor op de houten vloer een kleed in gedempte tinten groen gekozen. Door haar werden er bloemen op tafel gezet, werden de kussens op de banken opgeschud en werden de vele planten verzorgd die het appartement opsierden.

Fliss zou nooit een plant willen. Net als hij had ze geen behoefte aan de verantwoordelijkheid voor iets wat zorg en aandacht vereiste. Daarom waren ze geen van beiden in een

langdurige relatie geïnteresseerd. Het enige verschil tussen hen was dat Fliss het had geprobeerd. Eén keer slechts, maar dat was voldoende geweest om haar het gevoel te geven dat ze haar gelijk had bewezen. Ze was er klaar mee.

Geen van hen sprak erover. Door ervaring hadden de kinderen Knight geleerd dat gewoon doorgaan de enige manier was om een slechte dag, een slechte maand of een slecht jaar te overleven.

‘We hadden geen ruzie,’ zei hij op ontspannen toon. ‘Ik gaf haar alleen maar wat broederlijk advies.’

Fliss kneep haar ogen half dicht. ‘Als ik ooit advies van je wil, zal ik erom vragen. Maar dan moeten er wel héél veel kalveren op het ijs dansen.’

Toen hij een stukje spek van het bord pikte, sloeg Harriet hem zachtjes tegen zijn hand.

‘Wacht tot ik de tafel heb gedekt. En voor ik het vergeet, Fliss, we hebben twee extra klussen doorgekregen van Urban Genie. We hebben een drukke dag voor de boeg.’

‘Hetzelfde geldt voor Daniel.’ Ook Fliss snaaide een stukje spek. ‘En hij blijft niet ontbijten.’

‘Echt niet?’ Harriet gaf hem een servet. ‘Maar ik dacht dat je daarom hier was.’

Hij fronste zijn voorhoofd bij de onuitgesproken suggestie dat hij alleen maar kwam wanneer hij te eten wilde krijgen. Was dat zo? Nee. Hij kwam bij hen langs omdat hij het ondanks, of misschien wel vanwege, zijn eeuwige geharrewar met Fliss leuk vond om zijn zussen te zien. Bovendien hield hij Harriet graag in de gaten. Maar het klopte dat zijn bezoeken bijna altijd samenvielen met een maaltijd. En zolang die door Harriet werd klaargemaakt, was hij er blij mee. Fliss was in staat water te laten aanbranden.

‘Ik kreeg net een bericht van kantoor, dus het wordt een blik-

sembezoek. Maar het is fijn om jullie te zien.’ Toen hij impulsief opstond en zijn zus knuffelde, hoorde hij Fliss binnensmonds mopperen.

‘Ja, goed zo, gooi maar wat genegenheid in de strijd. Daar trapt Harry altijd in.’

‘Mag ik mijn zus geen knuffel geven?’

Fliss staaarde hem aan. ‘Ik ben ook je zus en ik krijg geen knuffel.’

‘Ik heb niet de tijd om de rest van de dag bezig te zijn met ste-kels uit mijn huid peuteren.’

‘Waar trap ik in?’ wilde Harriet weten.

Toen ze hem terug knuffelde, nam iets beschermends bezit van hem. Hij wist dat ze haar plekje in het leven had gevonden, maar toch maakte hij zich zorgen om haar. Als Fliss een probleem had, wist heel Manhattan dat binnen een paar minuten. Harriet was echter heel terughoudend.

‘Hoe gaat het?’

Fliss snoof. ‘Charmeoffensief. Hij wil iets, Harry.’ Met een vork schoof ze een royale portie spek op haar bord. ‘Kom ter zake, Dan, bij voorkeur voordat ik over mijn nek ga.’

Hij negeerde haar en glimlachte naar Harriet. ‘Ik heb een hond nodig.’

‘Natúúrljk.’ Verrukt glimlachte ze terug. ‘Je leven is zo op werken gericht en op emotioneel gebied is het zó leeg, dat ik al járen tegen je zeg dat je een hond nodig hebt. Daardoor krijg je vastigheid, iets waarvan je echt kunt houden en waar je een band mee kunt opbouwen.’

‘Om die nobele redenen wil hij geen hond.’ Met haar mond vol spek zwaaide Fliss met haar vork. ‘Hij wil een hond om hem te helpen een vrouw aan de haak te slaan.’

Harriet keek verbaasd. ‘Hoe helpt een hond daarbij?’

Fliss slikte. ‘Goede vraag, maar we hebben het hier over onze

grote broer en dus is niets te gek. Hij wil een hulpmiddel op vier poten. Als hij “apport” roept, brengt de hond hem het meisje.’ Ze prikte weer een stuk spek aan haar vork. ‘Zelfs als het je met dat hondenplan van je zou lukken om met die vrouw in contact te komen, wordt het nooit iets blijvends. Wat gebeurt er wanneer je haar bij je thuis uitnodigt en ze ontdekt dat de hond daar niet woont? Heb je daaraan gedacht?’

‘Ik nodig nooit een vrouw bij me thuis uit, dus dat zal geen probleem worden. Mijn appartement is een hondvrije, vrouwvrije, stressvrije chillzone.’

‘Toch zal ze er vroeg of laat achter komen dat je geen hondenman bent, en dan laat ze je zitten.’

‘Aangezien we tegen die tijd ongetwijfeld genoeg van elkaar hebben, klinkt dat prima. Dan scheiden onze wegen zich met wederzijds goedvinden.’

‘Meneer de hartenbreker. Voel je je nooit schuldig over het spoor van snikkende vrouwen dat je in Manhattan achterlaat?’

Hij liet Harriet los. ‘Ik breek geen harten. De vrouwen met wie ik date, zijn net als ik.’

‘Ongevoelig en afgestompt?’

‘Hij is niet ongevoelig.’ Harriet probeerde de lieve vrede te bewaren. ‘Alleen heeft hij een beetje bindingsangst. Maar dat hebben wij ook. Daniel is niet bepaald de enige.’

‘Ik heb geen bindingsangst,’ verklaarde Fliss opgewekt. ‘Ik heb een uitstekende relatie met mezelf, mijn geluk en mijn persoonlijke ontwikkeling.’

‘Ik heb er ook geen last van.’ Hij voelde zweet in zijn nek prikken. ‘Ben ik voorzichtig? Ja, want dat ben je nu eenmaal als advocaat. Ik ben een man die –’

‘– een vrouw ervan weet te overtuigen dat ze single moet blijven?’ Fliss nam nog een pannenkoek.

‘Ik wil niet single zijn,’ zei Harriet. ‘Ik wil iemand van wie ik

hou en die van mij houdt. Maar hoe ik daaraan kom, weet ik niet.'

Hij wisselde een blik met Fliss. Geen van beiden was in de positie om Harriet tips te geven op dat gebied.

'Gezien het feit dat ik mijn hele extreem lange werkweek bezig ben met het ontvlechten van de levens van mensen die er niet voor hebben gekozen om single te blijven,' zei hij, 'zou ik zeggen dat het vrouwelijke geslacht me dankbaar zou moeten zijn omdat ik me niet bind. Als je niet trouwt, kun je ook niet scheiden.'

'Nou, dat is een positieve insteek.' Fliss deed wat stroop op haar pannenkoek. 'Vandaag of morgen gaat een heel uitgekookte vrouw jou een paar lesjes over vrouwen leren. Deze zijn heerlijk, Harry. Je zou een restaurant moeten beginnen. Dan help ik je.'

Harriet kleurde. 'Ik zou alle bestellingen door elkaar halen en hoeveel ik ook van je hou, jou zou ik nooit in de buurt van een keuken laten komen. Dat zou niet eerlijk zijn tegenover de brandweer.'

'Lessen over vrouwen zijn niet nodig.' Hij pikte een stukje spek van Fliss' bord. 'Ik weet alles al wat er te weten valt.'

'Dat dénk je, wat je veel en veel gevaarlijker maakt dan een man die toegeeft dat hij niets van vrouwen snapt.'

'Ik snap alles van vrouwen, want mijn jeugd met jullie tweeën was een excellente leerschool. Zo weet ik bijvoorbeeld dat als ik nu niet maak dat ik wegkom, jij gaat ontploffen. Dus vertrek ik nu we nog vrienden zijn.'

'We zijn geen vrienden.'

'Je houdt van me. En wanneer je niet kwaad kijkt, hou ik ook van jou. En ze heeft gelijk.' Hij glimlachte naar Harry. 'Je bent een fantastische kok.'

'Als je van me hield,' zei Fliss binnensmonds, 'zou je blijven ontbijten. Je gebrúíkt me, zoals je iedere vrouw gebruikt.'